

Представи ни Йовковъ цѣлата трапеза заобиколена отъ цѣлото домочадие, начело съ най-стария отъ тѣхъ, държащъ кадилницата въ рѣка и следъ молитвата, прочетена отъ най-учения въ семейството да започне благословиитѣ и благопожеланията за здраве и любовъ въ семейството, за братска обичъ между синове и дъщери, между снахи и зетове, между внуци и роднини.

Благословии за конетѣ въ конюшнитѣ, за говедата въ оборитѣ, за овцетѣ въ кошаритѣ, за кокошкитѣ и пѣтлитѣ въ курницитѣ, за пчелитѣ, за бубитѣ . . .

Благословии за берекетъ въ нивитѣ, градинитѣ, лозята и бостанитѣ; благословии за милитѣ пролѣтни гости — пойнитѣ птички, за щърка и ластовицитѣ, за всичко, що е въ връзка съ бита на българина.

Той — Йовковъ — не забрави още да опише и проклетиитѣ къмъ всички гадини, болести и природни стихии, които спохождатъ човѣка и добитъка, да се праждосатъ презъ море, въ пусти гори Тилилейски!

Йорданъ Йовковъ изказваше тѣзи благословии съ една жива прстонародна речъ, толкова правдива, искрена и съ толкова наивна вѣра за осъществяването имъ, че ние, съученицитѣ, до като Йорданъ четѣше, съ умиление слушахме и често избухвахме съ гласъ отъ смѣхъ.

А нашиятъ преподавателъ, седналъ на стола до катедрата, опрѣлъ лакти надъ нея, подпрѣлъ